

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

LVČKA NEBA

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto II.

1932.

Štev. 7

Kamorkoli vas počitnice neso —
mali Jezus s svojo božjo Materjo pri vas naj bo!

Ruski misijon.

(Za god sv. bratoma Cirilu in Metodu.)

Pač dobri Bog svojih nikoli ne zapusti. Čim bolj brezbožni boljševiki preganjajo, trpinčijo ruske kristjane, tem bolj so verniki junaški, stanovitni, goreči... Nedavno sem bral, da je neki surov brezbožen oče ukazal svojim otrokom, da morajo takoj odložiti svetinjice in križce, ki so jih prejeli pri sv. krstu. Kajpak, mlajši so se zbali in zaplakali, starejši so pa pogumno očetu rekli, da bodo te svetinjice in križce sicer odložili, ker so pač očetova last, toda molili bodo kljub temu, četudi potem samo — pod odejo. Junaški otroci, kajne da, ki so si upali hudobnemu, brezbožnemu očetu tako odločno odgovoriti! Ljubi Bog svoje vedno krepi in podpira.

Pa še drugo, še bolj junaško zgodbo vam bom povedal. Opisal sem vam že, kako silno črtijo hudobni brezbožneži uboge duhovnike, kako neusmiljeno jih izganjajo. O, koliko stotisočev, celo milijonov vernikov je često brez vsake duhovne tolažbe! Pa tudi tukaj dobri Bog ne pozablja plaka-jočih sirot. Navdihne namreč zdaj tukaj, zdaj tam kakega pobožnega, bogoslovno izobraženega moža in mu da milost duhovskega poklica.

Bilo je v Moskvi. Kar pet duhovnikov, dušnih pastirjev, so boljševiki tekom dveh let ugrabili cerkvi sv. Nikolaja. Ubogi verniki! Pa glejte! Že več let je prihajal v to cerkev k službi božji neki general. Kako so se začudili verniki, ko so po izgonu duhovnega očeta Maksima nenadno zapazili pri oltarju — generala v mašniški obleki. Podnevi so ga večkrat videli v družbi najvišjih boljševiških oficirjev, peš ali pa v vladnem avtomobilu, ponoči pa je general oče Izmael, ki se je bil dal posvetiti v duhovnika, v cerkvi molil večernice, spovedoval in proti jutru bral sv. mašo... Devet mesecev je tako vršil duhovsko službo, potem so pa tudi njega vrgli v ječo.

Sv. oče v Rimu, ki se jim trpeči kristjani silno smilijo, prav po očetovsko skrbé za to, da bi uboge ruske ovce ne bile brez pastirjev. Tako je bilo pred leti posvečenih več duhovnikov in škofov. Seveda, v svečeniški obleki se ne smejo javno nikjer pokazati. Vzdržujejo se ali z milodari dobrih ljudi, ali si pa sami z lastnim ročnim delom služijo kruh. O dveh škofih n. pr. vemo, da sta navadna tovarniška

delavca, zaposlena podnevi v skladiščih in pri strojih, ponoči pa pri svojih ovčkah-vernikih.

Otroci, to je ruski misijon! Zelo čudovit, a tudi silno potreben naše molitve! Gorje, strašno gorje ubogim kristjanom, kadar brezbožniki kaj takega zasledé. Kaj se z njimi zgodi, vam niti povedati ne morem. Molimo, goreče molimo, da bo dobri Bog varoval ruske kristjane in duhovnike in obudil še več tako junaških in neustrašenih dušnih pastirjev!

Gospod Jezus kliče, vabi . . .

Otroci, Gospod Jezus vas kliče! Po sv. očetu v Rimu in po sv. bratih Cirilu in Metodu, slovanskih apostolih! Pa kaj želi Gospod Jezus? Da se pripravljajmo skrbno in goreče za ruski misijon. Ruski misijon? Da, ruski misijon, ne sicer tak, kot je danes, za takega smo pač preslabotni, marveč . . . Gotovo bo sveti Bog vse tako preokrenil, da bo tudi v Rusiji zasnil dan zlate verske svobode in ljubega božjega miru. Odbila bo ura brezbožnikom, toda rane, rane, ki so jih že zadali, o kako strašne bodo, zevajoče . . . Cerkve razrušene in oskrunjene, sv. podobe sežgane, duše, uboge duše umazane in tavajoče v temi nevere in poganstva . . .

Pač to boli in mora boleti sv. Cirila in Metoda, ki sta apostola tudi Rusije. S koliko skrbjo mislita nanjo! Treba bo misijonarjev, misijonark. Kje jih vzeti za tako ogromno Rusijo? Prostrana je Rusija; brzovlak vam brzi in dirja od skrajnega zahoda do skrajnega vzhoda noč in dan, noč in dan čela dva tedna . . . In ljudi ima Rusija nad 160 milijonov . . . Kdo se bo usmilil te tako ogromne in tako nesrečne Rusije? V skrbah sta sv. Ciril in Metod. Morda se je bodo usmilili vsaj otroci, vsaj tisti otroci, ki sta jih sv. brata pridobila za sv. vero in ljubega Boga, vsaj slovanski, slovenski otroci?

Da, sv. brata Ciril in Metod, zelo vaju boli in skrbi radi bodočega ruskega misijona, toda potolažita se! Če drugi ne, slovenski otroci gotovo hočejo delati in žrtvovati za ruski misijon. Zdaj ko so še majhni in je Rusija zaprta, zdaj bodo molili in male žrtvice Jezusu prinašali, da bi obudil veliko pobožnih apostolov, potem pa — o, oni bodo sicer ostali doma, pa tudi ti bodo ruski apostoli, ker bodo vzgajali misijonarje za Rusijo, jih opremljali s tem in onim, kar je potrebno za misijon, drugi pa bodo šli, misijonarji in misijonarke, k nesrečnim bratom in sestram v Rusijo. Ta bo zidal

cerkve, oni zdravil bolnike, sestra-misijonarka mu bo pomagala, ta bo v šoli malčke poučevala, druga se bo zavzela za zapuščene sirote, oni bo pridigar, drugi spovednik itd.

In ko si bodo ti bolniki in ubožki opomogli, ko bodo dovolj o Bogu poučeni, za sv. zakramente lepo pripravljene, pa jih boste povedli v cerkev k sv. maši, k sv. obhajilu in bodo ruski kristjani zapeli, angelsko krasno zopet zapeli — kako bo lepo takrat v sveti Rusiji...

Otroci, ko so sv. Oče v Rimu zvedeli, da se na Slovenskem že pripravljajo misijonarji za ubogo Rusijo, so se tega silno razveselili. Poslali so svoj apostolski blagoslov in pisanje, v katerem pravijo, da jim je ta stvar »zelo, zelo pri sreču«. Daj, dobri Bog, da bi bila tudi vam pri sreču noč in dan!

Skrajni čas je že,

da pošljete »Jezusove dneve« zadnjih petih mesecev na naslov: Urednik »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4, zakaj 26. junij je že zelo blizu. V nedeljo 26. junija ob pol štirih bodo ljubljanski Lučkarji kot vaši zastopniki darovali vse vaše žrtve, opravljene za Rusijo, božjemu Sreču. Pozneje bomo ta dobra dela sporočili sv. očetu v Rim in ga prosili blagoslova. Prejel sem že izredno mnogo lističev, pa vendar še ne vseh. Pohitite, da boste tudi vi zastopani pri slovesnosti in da boste tudi vi prejeli blagoslov sv. očeta.

Urednik.

Sv. Klara.

(Njen god je 12. avgusta.)

Sv. Frančišek Asiški ni ustanovil samo reda za moše in mladeniče, temveč tudi red za žene in mladenke. Prva, ki je bila v ta ženski red sprejeta, je bila sv. Klara; po njej se imenujejo članice tega reda klarise.

Za časa sv. Klare je vladal cesar Friderik II., ki je bojeval hude boje v Italiji. V svoji armadi je imel prav različne ljudi, tudi take, ki niso bili nič kaj pobožni. Imel je celo mnogo Saracenov; to so pa ljudje, kakor veste, ki niti v Kristusa ne verujejo.

Četa Saracenov pride nekoč v bližino samostana, kjer je živela sv. Klara. Ko zvedo, da so v samostanu redovnice, takoj sklenejo napasti samostan in redovnice oskruniti ter pomoriti.

Nedolžna devica sv. Klara.

V temni noči se vržejo grozno rjoveči in tuleči na samostansko obzidje. Že plezajo po lestvah navzgor. Kdo naj pomaga? Gorje samostanu in redovnicam.

Prestrašene se zbero sestre okrog svoje predstojnice Klare, ki leži bolna na postelji. Kako bridko je to zanjo, ko

mora gledati svoje zdihujoče in jokajoče sestre in jim ne more pomagati.

Toda modra predstojnica ne obupa. Bila je namreč sveta Klara vneta častilka najsvetejšega Zakramenta. Evharistični Jezus je bil pa zato vedno njen najboljši prijatelj. Zaprosi torej sestre, naj jo nesejo v kapelo. Tam zmoli kratko molitev in vzame nato monštranco s sv. hostijo iz tabernaklja.

Sestre neso Klaro na prosto, napadalcem nasproti.

Saraceni so že na obzidju. Meči in sulice se pošastno blešče v luči njihovih plamenic. Toda svetnica se za vse to ne zmeni in dvigne proti njim monštranco.

Tedaj prevzame vojake nedopovedljiv strah. Sami ne vedo, kaj jim je. Brez misli poskačejo z obzidja in zdirjajo kot obsedeni od tam. Samostan je bil rešen.

Kdo more popisati, kako toplo so se nato redovnice zahvalile evharističnemu Kralju za čudežno rešitev.

Umetniki upodabljajo radi tega sv. Klaro z monštranco v roki.

Zvest do konca.

Pred 130 leti je bilo, ko je izbruhnilo v Armeniji strašno preganjanje kristjanov. Turki pograbijo tudi dvanajstletnega dečka in zahtevajo od njega, naj zataji Kristusa.

»Za nobeno ceno!« vzklikne mladi junak.

»Odsekali ti bomo roko!« zareže vanj neverniki.

»Tu jo imate!« se nasmehne deček in jim pomoli desnico pod nos.

Kriva sablja se zablika in ročica pade na tla. Turki nato prevežejo rano, misleči, da se bo pobič vdal in zatajil Kristusa. Surovo se zaderejo vanj: »Odpovej se svoji veri, sicer boš izgubil še drugo roko!«

»Nikoli!« zakliče junaški deček.

Zopet se zablika meč in druga roka pade na tla. Zopet ga obvežejo in zahtevajo tretjič: »Odpovej se svoji veri!«

Toda dečkove trdne vere ni upognila nobena grožnja.

Turki so se kar penili od jeze in mu žugali, da mu bodo odsekali glavo. Tedaj pa se deček blaženo nasmehne, nagne svojo kodrasto glavico in pravi čisto mirno: »Naj le pade še moja glava! Kot kristjan hočem živeti in umreti.«

Zopet sikne kriva sablja — in glavica junaškega dečka pade na pesek.

Njegova čudovito lepa duša pa se je dvignila v nebo, kjer jo je že pričakoval božji Odrešenik. In zaslišal je presrečni deček Jezusove sladke besede: »Ker si bil zvest do konca, boš prejel krono življenja.«

*

Kaj, če bi tudi nad nas prihrul vihar preganjanja? Kako bi se držal ti? Ali bi tudi ti postal tak junak kot hrabri armenski fantič? Moli večkrat k svetemu Duhu, da ti da dovolj moči v boju zoper skušnjave in milost, da bi ostal stanovit in v dobrem in zvest ljubemu Jezusu do konca.

Kako boš preživel počitnice?

- 1.) Obišči prav vsak dan Jezusa v cerkvi.
- 2.) Ne pozabi na jutranjo in večerno molitev.
- 3.) Če ti je količkaj mogoče, prejmi vsako nedeljo sveto obhajilo.
- 4.) Če boš šel na deželo, vzemi s seboj nekaj zvezkov »Lučke« in jo pokaži ondotnim otrokom. Kot dober apostol jih vnemi za »Lučko«, da se bodo s septembrom nanjo zanesljivo naročili.
- 5.) Čuvaj svoje telesno zdravje, nadvse pa se varuj greha.

Duhovne vaje v Hotiču.

Hotič, to vam je zelo lep kraj, dobre pol ure oddaljen od Kresnic. Otroci so pa tam gori zelo prijazni in ljubeznivi, pa »Lučko« radi prebirajo. Hoteli so si ogledati urednika »Lučke« prav natančno, zato so ga povabili, da bi jim vodil kratke duhovne vaje. Bil sem med njimi 7. in 8. junija. Zelo dobro so se držali. Govore so poslušali s toliko pozornostjo, da sem se kar čudil; niti zakašljal ni nihče. Sploh so se obnašali v cerkvi tako lepo, da bi bili prekrasen zgled otrokom daleč na okrog. Pod vodstvom g. šolskega upravitelja so zapeli celo več Jezusovih in Marijinih pesmic. Za sklep je bilo seveda skupno sv. obhajilo. Po končanih cerkvenih slovesnostih je dobil vsakdo lepo podobico v spomin. Pri odhodu so mi poklonili otroci velik šop cvetlic, ki sem ga z veliko mujo prinesel v Ljubljano.

Za počitnice želi urednik vsem čitateljem »Lučke«, da vas sprejme mali Jezus s svojo deviško Materjo pod svoje mogočno varstvo.

Sv. Ludovik.

(Njegov god je 25. avgusta.)

Mati Blanka je dejala некоč malemu kraljeviču Ludoviku: »Otrok, raje bi te videla mrtvega, kot pa s smrtnim grehom

omadeževanega.« Ta materina beseda je razodela kraljeviču vso ogromno nesrečo smrtnega greha in te besede ni pozabil nikdar. Ko mu je rekel некоč eden izmed tovarišev, da bi imel raje smrten greh na duši, kot gobe na telesu, se je Ludovik zelo razžalostil in je tovarišu na dolgo in široko razlagal vso veliko bedo smrtnega greha.

Ko je bil Ludovik že francoski kralj, se je zgodil v dvorni kapeli med sveto mašo velik čudež: ljudje so videli v sveti hostiji podobo živega Odrešenika. Povabili so tudi kralja, naj pride gledat. Toda sv. Ludovik jim odvrne: »Vero imam že in verujem brez tega čudeža.«

Pred smrtjo je opomnil svojega prestolonaslednika Filipa takole: »Prvo, kar ti ukazujem je, da ljubiš Boga z vsem srcem. Pretrpi raje najhujše bolečine, kot pa bi ga razžalil. Izberi si čednostnega spovednika in daj mu prostost, da te sme svariti in opomi-

Sv. francoski kralj Ludovik.

njati. Pobožno se udeležuj službe božje. Ne začni vojske brez velike sile.« Umrl je leta 1278., potem ko je celih 34 let pravično in sveto vladal. Umrl je z besedami: »Gospod, blagoslavljaljaj in varuj svoje ljudstvo!«

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Julka: »Da, da, prijatelj moj! Tja te bo poslala, in jaz te ne bom nič več slišala, ne bom ti mogla več svetovati in te tolažiti! Joj, Drago, hudo ti je, pa je meni še bolj. Samo tebe in Mano imam na svetu, da vaju rada slišim poleg sebe, da vaju morem prositi pomoči, ne da bi mi bilo težko pri srcu! Težko vaju vedno pričakujem in vedno mi je težko, kadar odhajata.«

Julka je začela še huje ihteti. Drago pa se je je oklenil okoli vratu, jo objemal in tolažil ter se jezil na teto.

Drago: »Ne jokaj, Julka, nikar ne jokaj! Povem ti, da v v tistem zavodu ne ostanem; obljubim ti zagotovo, da ne ostanem. Če me stara coprnica tudi danes prisili, da grem tja, bom čez štirinajst dni gotovo zopet pri tebi, pa ti bom stregel kakor doslej.«

Julka: »Saj ne boš mogel, ubogi Drago! Ako si enkrat tam, te nobena stvar več ne reši.«

Drago: »Tako se bom obnašal, da me bodo sami spodili, boš videla.«

Julka: »Kako boš to dosegel? Le glej, da si ne izmisliš kake nove hudobije!«

Drago: »Ne, pač pa razposajenosti. Preden me zapro, bom pa teti še eno zaigral, in sicer tako, da je nikoli ne pozabi!«

»Drago!« vikne Julka prestrašeno, »ne smeš!« Žalostno in vdano pa še pristavi: »Prosim te, nikar!«

Drago: »Toda, ljuba moja Julka, saj je ne mislim pretepsti ali pa ubiti! Samo gospodu Črnivcu, ki je njen upravitelj, bom pisal in ga prosil, naj mi pomaga, naj me brani pred teto in me reši njenega varuštva, da mi ne bo treba več stanovati pri njej. No, ali je to kaj hudega.«

Julka: »Ne, seveda ne, in prav je, da gospodu pišeš.«

Drago: »Ker tudi ti praviš, da je prav tako, bom pa kar takoj napisal pismo.«

Julka: »Prav. Kar k pisalniku se usedi! V desnem predalu poišči papir in vse, kar potrebuješ. Jaz bom pa tačas pletla, da te ne bom motila.«

Drago se je usedel k mizi in začel. Dolgo je pisal. Ko je bil končno gotov, se je globoko oddahnil.

»Pismo je gotovo. Julka, ali naj ti ga preberem?«

Julka: »Kajpada! Zelo rada bi slišala, kaj si napisal.«

Drago bere: »Gospod, jaz vas sploh ne poznam, a bojim se, da prav zato vi mene nekoliko natančneje kot slabega fanta, kakor vam me je opisovala moja teta Mišmaška. Tako hudo se mi godi pri njej, da ne morem več prenašati. Pretepa me tako zelo, da imam neprestano polno klobas po telesu, čeprav sem si že marsikaj izmislil, da ne bi udarcev preveč občutil. Naša služkinja Metka, pa moji sestrični Mana in Julka Zajec vam lahko pričajo, da ne lažem. Saj bi bil rad dober, a pri teti Mišmaški mi je nemogoče. Zdaj me hoče zapreti v grad gospodov Zlodejev, kamor pošiljajo samo zločince. Poleg tega mi pa še vedno očita, da sem berač in da me iz usmiljenja redi, čeprav vem, da ima shranjeno mojo doto, petdeset tisoč dinarjev, ki jih ji je moj oče dal pred svojo smrtjo shraniti; kar z mirovnim sodnikom govorite, pa Vam bo povedal, da je res tako. Lepo Vas prosim, gospod, rešite me iz tetine hiše in pošljite stanovat k mojima sestričnima, ki sta vedno dobri z menoj in me napeljučeta k dobremu. Pri njima bom gotovo postal dober in priden, pri teti Mišmaški pa nikoli.

Zbogom, gospod! Usmilite se me! Vaš hvaležni varovaneec Drago Pleničar.«

»Dobro je,« pohvali Julka. »Vendar preden prosiš, naj te pošlje k nama stanovat, moraš vprašati še mojo sestro, ker ne vem, če bo hotela skrbeti za tvojo vzgojo.«

Drago: »In ti, Julka? Ali bi marala, da stanujem s teboj pod isto streho?«

Julka: »Joj, saj veš, da bi bila vsa srečna! Skupaj bi mohlila dobrega Jezusa. Ti bi mi bral lepe knjige o svetnikih. Vodil bi me k sv. maši in k ubožcem. Vsak dan bi z menoj vred prejel sv. obhajilo. Jaz bi bila seveda silno vesela, jaz že.«

Drago: »Dobro, Julka. Če si ti zadovoljna, pa še Mano prosi zame; saj te ima zelo rada in ti prošnje ne bo odbila. Saj jo boš prosila, kajpada?«

Julka: »Kaj pomaga, ubogi Drago, ko pa še ne veš ne, če te bo ta gospod uslišal, če te bo hotel pustiti od tete proč! Počakati morava, da ti odgovori.«

Drago: »Stoj! Saj sem res pozabil pripisati vajin naslov.«

Drago napiše na koncu pisma: Cesta Mirnega Balzama 3, pri gospodični Zajec. — Ko bosta gospodov odgovor prejeli, ti ga bo Mana prebrala, potem ga boš pa meni izročila. Zdaj pa nesem obe pismi, svoje in tetino, na pošto.«

Drago vrže pismi v poštni nabiralnik; preden se vrne k Julki, pa še skoči domov in Metki pove, kakšne hudobne načrte da kuje zoper njega gospa Mišmaška.

Mišmaške še ni bilo nazaj. Ko je namreč odšla od Julke, je takoj hitela k gospodu Zlodeju in ga vprašala, če bi hotel Dragota sprejeti v svoj zavod.

»Ali ima fant še očeta in mater?« vpraša Zlodej černo.

Mišmaška: »Ne očeta ne matere ne strica. Jaz sem edina njegova sorodnica, zato sem vzela poba k sebi. Lahko z njim storim, kar hočem, in se nima v to živa duša vmešavati. Pa glavec je postal neznosen, hudoben, ima vse slabe lastnosti. Pa tudi ni čudno, da je tak, kajti... zdi se mi... vsaj sumim ga, da... da... mu pomagajo... same... same vile!« Zadnje besede je izgovarjala čisto potihem in se boječe ozirala naokoli.

Zlodej: »Hm, hm! To so pa hude reči! In reči moram, da nimam nič rad opraviti s temi... temi... damami. Zato moram tudi mesečno oskrbnino za fanta zvišati.«

»Kaj! Kako?!« zavpije Mišmaška vsa iz sebe. »Zvišati mesečno oskrbnino?! Saj morda se o teh damah motim! Morda se mi samo zdi!«

»Zdi ali ne zdi, rekli ste tako, gospa! Zato boste morali plačevati za fanta vsak mesec šest sto dinarjev namesto štiri sto.«

Zastonj je Mišmaška Zlodeju zatrjevala, naj se vendar ne zmeni za besede, ki jih je izrekla kar tjavendan. Ni se dal omehčati in ji rekel, da je Dragota ne reši za manj ko šest sto na mesec. Zato se je Mišmaška končno z mnogimi oh in ah in joj vdala, sama pri sebi pa sklenila, da mu sploh ničesar ne plača.

Mišmaška: »Torej si vendarle hočete naprtiti mojega capina, gospod Zlodej? Povem vam pa, da bo šlo težko; ne pridete mu drugače do konca, kakor da ga zmlatite kot slamo.«

Zlodej: »Pomirite se, gospa! Pri nas take reči dobro poznamo. Mu bomo že prišli do konca, ne bojte se! Imamo že cel tucat takih tičev, ki jih doma niso mogli ukrotiti. Zdaj

se ne upirajo nič več. Tudi vašega divjaka bomo udomačili, da se vrne k vam krotak in dober kakor jagnje!«

Mišmaška: »Sploh ne maram, da bi se še kdaj vrnil! Obdržite ga, četudi za zmerom. Mi ni prav nič zanj.«

Zlodej: »Sprejemem ga torej pod pogojem, da lahko z njim storim, kar hočem, da ga nihče ne bo hodil obiskovat, da boste oskrbnino plačevali redno vsak tretji mesec, in sicer vnaprej, drugače ga ne maram v svoji hiši niti en dan... Seveda je huda reč,« se popraska gospod Zlodej za ušesom, »huda reč, ker je poba osumljen, da je v zvezi s temi... temi damami... Ker bo pa plačeval po dve sto dinarjev več ko drugi... ga sprejemem vseeno. Kdaj mi ga pošljete?«

Mišmaška: »Jutri zjutraj; če hočete, pa še nocoj.«

Zlodej: »Torej nocoj. Pričakujem ga.«

Mišmaška: »Dobro, pa nocoj.«

Mišmaška hoče oditi, a zlodej jo še pridrži in pravi: »Oskrbnine še nisva uredila. Plačati je treba za tri mesece naprej, in sicer najpozneje tedaj, ko pripeljete fanta.«

Mišmaška: »Prav, prav, pošljem vam.«

Zlodej: »Obenem s fantom?«

Mišmaška: »Da, da, saj ste mi že povedali.«

Gospa Mišmaška ni rada slišala, ako ji je kdo govoril, naj to in to plača, zato jo je jadrno odkurila. Prišla je domov prav tedaj, ko je Drago hotel iti k Julki, potem ko je Metki povedal, kaj z njim namerava teta in kaj je sam sklenil storiti.

Mišmaška: »Gospod, blagovolite nekoliko počakati! Metka, poveži vse stvari tega capina v culo in ga pelji takoj k gospodu Zlodeju v Začarani grad!«

Metko so te besede zadele tako živo v srce, da se še ganiti ni mogla.

Mišmaška: »Ali slišiš, kaj sem ti rekla?«

Metka: »Gospa, saj vendar ne morete biti tako brezsrčni, da bi hoteli ubogega Dragota dati v zavod gospoda Zlodeja! Sami veste, da je tam huje nego v ječi. Otroke pretepajo, da bi se kamnu smilili!«

Mišmaška: »Poba mora k gospodu Zlodeju!«

Metka: »Če odide Drago, potem tudi jaz ne ostanem več pri hiši.«

Mišmaška: »Prav, prav. Lahko se pobereš še danes. Saj sem ti že sama hotela reči, da si poišči drugo službo.«

Metka ne odgovori nobene besede več, ampak odide v svojo sobico, pospravi svoje reči v kovčeg, napravi zavoj tudi

Dragotu ter mu še doda od svojega siromaštva nekaj robev in nogavic. Nato pride zopet nazaj, v eni roki noseč svoj kovčeg, v drugi pa Dragotov sveženj.

»Pojdiva, prijatelj moj, v hiši hudobnega Zlodeja gotovo ne boš nesrečnejši kot tu in tudi topli te bolj gotovo ne bodo. Nič ti ni treba žalovati po tej hiši!«

»Metka, ali te bom še kdaj videl?« vpraša Drago žalostno.

Metka: »Kdo ve, morda pa vendarle! Poskusila bom, ako me vzame Zlodej v službo. Saj zmerom išče nove služkinje. Morda me že danes sprejme.«

Drago: »Joj, Bog daj! Precej bom manj nesrečen, ako bom vedel, da si ti blizu mene.«

Vendar, preden je zapustil hišo, se je še obrnil k Mišmaški, ki je zadovoljno in jezno gledala, kako odhaja njena žrtev: zadovoljna zato, ker ji za Dragota ne bo treba plačevati pa ga tudi ne doma preživljati, jezna pa zato, ker zdaj

Sv. Francišek Solan.

(Njegov god 24. julija.)

Bil je apostol Amerike. S svojo čudovito ljudomilostjo in zgovornostjo je pridobil tisoče in tisoče Indijancev za Kristusa. Kako prav so mu prišle gosli pri njegovem misijonskem delu, vidite na sliki. — Misijonarji se tudi danes poslužujejo povsem naravnih pripomočkov, da si osvoje srca nevernikov; nato pa začno sejati v to voljno zemljo seme božje besede, ki obrodi zelo pogosto naravnost čudovite sadove za nebesa.

ne bo imela nikogar več, da bi ga mučila, in pa zato, ker je videla, kako sta jo oba z veseljem zapuščala.

»Zbogom, teta! Ko odrastem, pridem po svojih petdeset tisoč dinarjev ter iztirjam glavnico in obresti, kakor ste sami rekli!«

Mišmaška žurno pograbi metlo, da bi se tudi sama po svoje od Dragota poslovila. Ta je v dveh, treh skokih došel Metko, metla je pa zadela vrata in zdrobila šipo. Mišmaška je kričala in se cmerila ob zdrobljeni šipi. Ker se ji je pa škoda zdelo, da bi napravljala novo, je odprtino zamašila s kosom papirja, ki ga je prilepila z ostankom Dragotovega lima. (Dalje prih.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Prva stvar je, da vam povem, kako je z mojo zasoljeno uganko. Čeprav mi je pisalo nekaj mojih nagajivih prijateljčkov, da sem zanjo porabil še vse premalo soli, vendar moram priznati, da sem prejel mnogo manj pravih rešitev, kot pri prejšnjih ugankah.

Rešitev uganke je sledeča:

**Jezus, krotki in iz srca ponižni,
upodobi naše sree po svojem sreč!**

Enačbi je treba čitati od št. 26 do št. 1 v obratnem redu.

Kdor bo izžreban, bo dobil prav zanesljivo že do 20. junija nagrado, t. j. prekrasen kinoaparar. Ker mora radi počitnic iziti julijska »Lučka« nekaj dni prej, sem moral oddati gradivo v tiskarno še pred 15. junijem, torej še pred dnevom žrebanja, in tako vam imena tistega srečnega »Lučkarja«, ki dobi nagrado, še ne morem povedati. Urednik.

Prečastiti g. urednik!

Sol se s sv. Duhom ne more kosati. Čim bolj boste uganko zasolili, tem bolj bomo mi sv. Duha prosili in z Njegovo pomočjo vse Vaše uganke rešili.

Franci Hrovat, uč. II. razr., Cerklje ob Krki.

Častiti gospod pater Krizostom!

Za nesrečno rusko mladino molim vsako jutro in vsak večer. Če se tako udarim, da priteče kri, se ne zmenim za njo, ampak vse darujem ubogi Rusiji. Če imam sladkorčke, jih dam na stran, ker jih tudi ruski

otroci nikdar ne dobe. Zelo, zelo se mi smili nesrečna Rusija. Ljubi Bog, reši, reši nesrečno državo.

Lepo Vas pozdravlja in roko poljublja

Hedvika Zakanjšek, VI. razred, Trbovlje.

Prečastiti g. pater Krizostom!

Ze pred enim mesecem sem Vam pisal in poslal izpolnjene »Jezusove dneve«, sedaj jih pa ne pošljem, ker smo jih že vsi učenci oddali g. katehetu, da jih oni odpošljejo Vam. Tukaj Vam pošljem rešeno uganko iz šeste številke »Lučke«, če sem jo prav uganil.

Za ubogo Rusijo večkrat molim in grem zanjo tudi k sv. obhajilu. Sedaj Vas pa prav lepo prosim, da ne roma to moje pisemce v koš. Srčno Vas pozdravlja Vam vdani

Oven Jožef, učenec V. razr., Sv. Križ pri Litiji.

Častiti g. pater Krizostom!

Odločil sem se, da Vam poleg »Jezusovih dni« pošljem tudi kratko pisemce.

Včeraj, dne 31. maja, ko sem dobil »Lučko«, sem kmalu zagledal uganko, ki ste nam jo zelo dobro zasolili. Prav ste povedali, da ste za današnje uganko porabili kar cel kilogram soli; po mojem mnenju ste je še več.

Ta mesec sem večkrat daroval sv. obhajilo za uboge ruske otročiče in za spreobrnitev španskih krivovercev. V časopisu čitam, da tudi v Španiji divja boj zoper katoličane. Naznanim Vam, da se je bil v tovarni za zaboje smrtno ponesrečil neki delavec. Žalostni so bili vsi ljudje, ko smo videli za njim žalujočo mater sedeti ob njem in bridko jokati.

Vas pozdravlja Vam vdani Adolf Papež, uč. II. razr., Nazarje.

Tudi jaz sem naročena na »Lučko« in moja sestra Sonja tudi. Zelo rada jo čitam in jo vsak mesec težko čakam. Radovedna sem, kako se bo končala povest o »Neugnanem Dragotu«. Smilijo se mi tudi ubogi ruski otročiči, zato veliko molim zanje. Tudi Jezusove dneve izpolnjujem rada in se trudim, da bi bilo čim več križcev.

Vesela bi bila, če bi moje pisemce natisnili v »Lučki« in ne ga vrgli v koš. Za uganko bom pa molila, da bi bila prav rešena in da bi bila jaz izžrebana.

Vas prav lepo pozdravlja Frida Jazbec, Ljubljana.

Prečastiti g. pater!

»Lučko« sem dobila šele 4. marea, zato Vam pošiljam tri listke, na katere sem zaznamovala male žrtvice za uboge ruske otroke. Tudi šmarčnične pobožnosti sem se udeležila vsak dan. Četudi bi bila včasih še rada spala, pa sem se spomnila na ruske otroke, ki bi radi šli v cerkev, pa ne smejo, in sem lahko vstala. Tudi za prvoobhajance sem vsak dan molila.

Prisrčno Vas pozdravlja

Anica Zupanc, učenka III. razr., Sv. Križ pri Kostanjevici.

Prečastiti pater Krizostom!

Danes Vam pošiljam za mesec april in maj Jezusove dneve in štiri lističe, kaj smo storili za ubogo Rusijo. Od brata, sestrice in mene.

Za mesec januar, februar in marec sem Vam poslala že zadnji mesec, katere ste, upam, gotovo sprejeli.

Zelo rada bi se udeležila z bratcem in sestrico slavnostne procesije v Ljubljani, katera bo na dan sv. Antona, pa na žalost se ne moremo, ker vlak pride prepozno v Ljubljano. Razveselila nas je pa mama, ker nam je obljubila, da se pa bomo udeležili 26. junija.

19. junija bomo tudi pri nas imeli zelo lep praznik. Srečen dan, ko bo moj bratec Milan prvič prejel Jezusa. Isti dan popoldan bomo pa za prvoobhajance uprizorili lepo igrico »Junakinja presv. Srca«, katero nas učijo gospod katehet. Jaz bom igrala Alenko in moja sestra Slavka pa Dorico. Kako bo uspela, Vam bom že sporočila.

Poskusila sem tudi rešiti res dobro zasoljeno uganko, pa ne vem, če se mi je posrečila. Ako si mi je, le dobro pomešajte, da bom tudi izžrebana.

Rešitev uganke = 1153.

Vas srčno pozdravljamo

Milan, Jožko, Slavka, Tončka in jaz Anica Štrukelj iz Borovnice.

Nekaj odgovorov:

Benčina Lodiš, II. drž. gimn., Ljubljana. — Uboga Lodiš! Uganko si rešila napačno in z nagrado za enkrat ne bo nič. — Tvojega pisma sem bil neizrečeno vesel. Skrbno sem ga shranil in 26. junija ga bomo darovali z Jezusovimi dnevi vred božjemu Srcu, ker si v njem našla vse žrtve, ki si jih že doprinesla za ubogo Rusijo.

Lorber Stanislav, II. gimn. razr., Maribor. — Veliko sem molil zate, zelo veliko. Piši mi, prosim, kako se je Tvoja zadeva iztekla.

Vizjak Nevenka, III. razr., Trbovlje. — Na Trsatu pri Materi božji je pa moralo biti zares lepo, ko si videla toliko zanimivega. Poglej, jaz sem star mož, pa še nisem bil tam gori. Pač res, da nima vsakdo te sreče.

Kolar Jože, VI. razr., Šmarje pri Jelšah. — Nič Ti ni treba žalovati, ker prejšnje Tvoje pismo ni bilo nič v »Lučki« omenjeno. Glavno je vendar, da sem ga jaz prebral in da sem ga bil vesel. Najbolj bom pa seveda vesel, ko mi pošlješ Jezusove dneve. Ali jih boš kmalu poslal?

»Lučkaricam« samostanske šole iz Celja: Lepo se Vam zahvalim za Vaša ljubka pisma. Zal, Vas letos ne morem priti obiskat. Na noben način ni šlo in ni šlo. Prihodnje šolsko leto pa pridem prav gotovo, in sicer že v začetku. O počitnicah že pridem v Celje, da si bom ogledal Vašo cerkev in šolo, da potem na jesen ne bom zgrešil poti.

Lepo Vas pozdravlja

Urednik »Lučke«.

Opozorilo.

S to številko zaključujemo II. letnik »Lučke«. Za avgust »Lučke« ne bo. S septembrom pričnemo že III. letnik. Urednik.

Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrvat in Ljubljani.

JEZUSOVI DNEVI

Mesec _____

Navodilo

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z „da“, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z „ne“, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime: _____

Kraj: _____ Razred: _____